

NEFES

Kıramayınca ruhumdaki kafesleri
Esefle kınadım aldırmadığınız nefesleri
Böyle miydim ben böyle mi ya
Akranlarım çizgi nedir bilmezken
Yirmi iki satırlık çizgili defterlerle başladım
Çizilip karalanmış bir hayata
Alışkın değildi
İçim dökülmeye
Dökülmeyecek kadar da sağlamdı hani içim
Dökülüp saçılacak pek bir kalabalığım da yoktu
Ne olduysa bana büyüdüğe oldu
İlkin oyuncaklarımı aldıklarında parçalandı içim
Ardından numaralandırdılar düşlerimi düştüm
Altında ve ardında
Soluksuz kaldım
Büyük bir döküntünün
Kuş kanatlarındaki kargaşa
Ve daha nice karmaşayla beraber
Hengâmelerde büyüdü çocukluğum benim

Henüz mahalle değildi köyler
Arsa olmamıştı buğday tarlaları
Toprak bakirdi yani
Yani gebe değildi toprak
Zamane denen ucubeye
Yani ana rahmine düşmemişti gökdelenler
Yani değerdi toprağa gökten gelenler

Sevgililer nazlansa da inadına
Bir kere severdi sevenler
Yani zordu sevmek, yürek işiydi
Yapboz tahtasına dönmemişti aşk
Gündüzler uzundu geceler âteşin
Hâlbuki bir üflemelik canı vardı ateşin
Ne hikmetse değişti hikmet
Rüyalara bile zamane şerhini düştü
Hoyratça pay etti gölgeleri bile bölüştü
Başlattık büyük göçü
Lakin yurttan kaldı insanlığın içi
Anlamaz ki yaşamayanlar
Sıkboğaz edildim

Soluksuz kaldım
Unuturken insanlığa dair son sesleri
Kınadım eseyle
Eseyle kınadım aldırmadığınız nefesleri
Nefis bu nefessiz var olamaz
Büyümek isteyen çocuklar
Hatıralarda saklanıp kalamaz